

Pau Franch (O-erra): "A l'escenari, l'adrenalina s'ocupa de tot i, si t'has preparat bé el concert, surt tot sol"

Clàudia Darder

4 min

Pau Franch va néixer a sa Pobla l'any 1994. Molts veïns i amics del poble el recorden damunt un escenari quan encara no tenia ni barba. Era un al·lotet petit i esquifit que cantava Yesterday, dels Beatles, amb una veu fina i aguda. Amb el seu germà Joan, Biel Abrines i Jordi Soler, va ser durant uns quants anys els Decents, una banda de rock que omplia els bars de sa Pobla. Després va créixer. Sempre duia la guitarra per amunt i per avall, i no perdia cap ocasió per tocar també el piano. Va estudiar per convertir-se en pilot d'avió, com son pare. Però quan li va sortir l'oportunitat de ser el cantant d'OR, no va plantejar-se dir que no.

Sou el cantant d'OR. Fa unes setmanes va guanyar dos premis Enderrock, entre els quals hi ha el de millor artista. Què suposa això per al grup? Us ho esperàveu?

— El premi a millor artista suposa un reconeixement a tota la feina feta no només pel grup, sinó per tot l'equip. La cara visible d'OR som sis persones, però darrere hi ha molta més gent, des dels promotors i mànagers fins als tècnics, fotògrafs i dissenyadors. Tenim un equiparro. i crec que aquest reconeixement ho reflecteix. Érem el grup amb més

nominacions de tots els premis, així que és cert que esperàvem que alguna cosa caigués, però tampoc no sabíem què passaria. El nivell era altíssim.

Són premis que dona el públic amb el vot popular. Fa quatre estius que feis concerts arreu de Mallorca. Us sentiu estimats?

— Ens sentim molt estimats des del primer disc. La manera com el públic ha acollit les nostres cançons ha estat brutal. Estam molt satisfets. No hi ha concert que facem que no vegem una cinquantena de persones que canten a plena veu. Veure que la feina que fas agrada a la gent és la millor recompensa, no té preu.

Des de quan cantau?

— Quan era adolescent, tenia un grup amb el meu germà Joan (Decents). Jo tocava la bateria, fèiem Yesterday, dels Beatles. Jo encara no havia canviat la veu, i la tenia molt aguda. Allò va agradar i crec que amb aquesta cançó va començar una mica tot. Amb el meu germà sempre hem cantat i tocat a casa, vaig aprendre fent.

Més enllà de la música, també sou pilot d'avió. Volar és una altra de les vostres grans passions?

— Ser pilot era la meva meta professional, seguir les passes de mon pare i volar. Gràcies que disposava dels recursos per fer-ho, no vaig voler perdre'n l'oportunitat. M'ha fascinat sempre el món de l'aviació, des de petit ho he viscut de molt a prop. Vaig tenir clar des d'un principi que em volia dedicar a això. Per sort ho he aconseguit i, a més, tenc la sort de ser un pilot que viu a Mallorca, cosa que no és fàcil amb aquesta feina.

Quines sensacions us recorren el cos quan sou damunt l'escenari? I a la cabina de l'avió, cel amunt?

— Tenc molt de respecte a l'escenari. Abans de pujar tenc la panxa fatal de nervis. És una pressió, però positiva, perquè saps que la gent espera molt de tu. A l'escenari, l'adrenalina s'ocupa de tot i, si t'has preparat bé el concert, surt tot sol. A l'avió vaig més tranquil, m'agrada gaudir molt de les vistes, fer la feina bé. És una feina més serena. A mi volar em transmet una pau increïble, sobretot si és de dia, quan el cel està més tranquil.

La majoria de les lletres d'OR les feis vós, tot i que algunes són d'algun dels altres membres del grup. Què us costa més: agafar la guitarra i enfilat alguna melodia o escriure una lletra?

— A mi m'és més fàcil agafar la guitarra o el piano i fer una melodia. Posar-li una lletra que sigui decent és una altra història. La lletra d'una cançó és el que més em costa. D'algunes n'estic molt orgullós. En tot cas, la millor cançó i la millor lletra encara s'han d'escriure.

Quins desitjos teniu amb relació a OR?

— Nosaltres veim que el projecte funciona a Mallorca. Hi ha gent a qui li agrada i estam contents. Sí que m'agradaria sortir a fora, a Catalunya o al País Valencià. Vull 30 minuts a un festival davant molta gent i demostrar que podem fer coses. Evidentment, no estam al nivell d'Oques Grasses, Manel I Txarango, però nosaltres no tenim els recursos per muntar aquests espectacles. Crec que se'ns ha de donar l'oportunitat de mostrar-nos. Si el projecte funciona aquí, per què no podria funcionar allà?

Mallorca és un bon lloc per fer-hi música?

— A l'hora de compondre, sí. És un lloc que inspira. Ara bé, el circuit és el que és. Hi ha el de revetles i el de sales i teatres. Hi ha festivals, però no gaires que apostin per l'escena pop de l'illa. Només la Mobo.

UNA MIRADA RESPONSABLE

FES QUE DESTAQUI

Fes ús de la mascareta sempre que calgui.
Ens hi juguem molt.

La força del municipalisme ets tu.

